

Руссытъ, като са научихъ за станалата на-ско-ро революція въ имперіята, и за слабото състоя-ніе въ което Римлянытъ са намѣрвали, помисли-хъ, че плановѣтъ на Калокира могатъ да са испълнятъ. И тъй, тѣ са съединихъ съ Печенегы-тъ, народъ Сармадскый, съ Уннытъ (или Унгорытъ), като обрѣжиха сѣтъ и опѣзи отъ Българытъ, които бѣхъ подчинили, та напълнихъ Тракія съ една вой-ска отъ 300,000 поборници, и отивахъ да обсадижтъ Одринъ (972). Споредъ една записка на Діакона Ле-она, Светославъ въ пѣтя си за Одринъ призелъ Фи-липпополь (Пловдивъ), дѣто посѣкалъ до 20,000 ду-шы отъ жителитъ му. Тогазъ импораторътъ го умо-лявалъ да остави Българія и да са върне въ своята страна; но Русскыйтъ кнезь му отговорилъ тъй « Ный никога нещѣмъ напуснѣ тѣзи хубава земя, а-ко Римлянытъ не изкупѣтъ съ злато и сребро гра-« доветъ и робытъ, които сѣ въ рѣцѣтъ ни; ако ли « са отричатъ да платѣтъ, тѣ нека си идѣтъ отъ « Европа, дѣто нѣматъ никаква памѣса и да са от-« теглятъ въ Азія. » Императорътъ испрати други новы представители, за което Светославъ са тъй разлюти, щото са заклѣхъ да удари и на самыя Ца-риградъ и да докаже на жителитъ му, че иматъ да правѣтъ не съ жены, ами съ *хѣра отъ кръвъ* (hommes de sagne).

Но Руссытъ въ надѣждата си бѣхъ измамены, и кнезътъ имъ трѣбаше да смири гордостта си: хи-трийтъ и дѣятелный Цимисхій побърза да го пос-рѣщне съ едно тѣло войска, командувана отъ Барда — Склерусъ и отъ брата му Константина, които из-сѣкохъ голѣма часть отъ Руссытъ подъ стѣнытъ на Одринъ, съ голѣмы загубы и отъ двѣтъ страны. Туй сраженіе, казва Леонъ, на Руссытъ стори по-много отъ 20,000 души, а на Грькоримлянытъ 50,000; тѣ имахъ едно голѣмо число ранены, и